

Tušil jsem, že přijde chvíle, kdy bude třeba mu toto gesto oplatit stejnou měrou. Ta chvíle přišla dneska – v den, kdy mě tu s Ágnes nechal napospas největšímu bezpečnostnímu riziku, jaký si dovedu představit – mně samýmu.

Odpoledne jsem míjel elektro a napadlo mě, že zatímco se Dan činí na Sicílii, mohl bych vyměnit týdny prasklou žárovku v koupelně. To bude čučet. A půjde-li všechno hladce – kvetly mi úvahy jako souvětí –, mohl bych taky opravit splachovadlo, od něhož nám v zimě odpadlo ovládací tlačítko, takže už skoro půl roku splachujeme mačkáním odhalený a velmi nevzhledný páčky, a kdykoliv přijde návštěva, omlouváme se, že se splachovadlo „zrovna rozbilo“.

Člověk by si řekl, co jsme to za stvůry, který dovedou žít v takových podmínkách, ale je nutný chápat, že máme coby samozvaní umělci velmi bohatý vnitřní životy, takže se prasklá žárovka rovná intimní atmosféře a rozbitý splachovadlo zase jakýmsi nedotknutelnému mementu mori. Přeloženo službou Bing: Nesnášíme tyhle věci řešit.

Poprvý mě dneska polilo horko hned v elektru, když jsem stanul před stěnou plnou nejrůznějších druhů žárovek. Pán za pokladnou moji beznaděj vycítil jako pes a taktně, byť s pochopitelným sebezapřením, se zeptal: „Asi chcete tu klasickou, že?“ Ano, odušil jsem úlevně, přesně tu. A nikdy jinou.

A tak jsem si přistavil židli pod koupelnový lustr a dal se do díla. Starou žárovku jsem nejdřív pěkně dotáhl, protože jsem netušil, na jakou stranu se

žárovka povoluje, a pak jsem ji s hrozivým zaskřípáním starý objímky přece jenom dostal ven a vyměnil za novou.

Místnost zaplavila nevídaná záře. Byla to učiněná poezie, vidět se znovu v zrcadle. Je fajn, že až poletíme na Sicílii, nemusíme mít žádný zavazadla, všechno se mi totiž s přehledem vejde do pórů.

Než jsem ovšem stačil na lustr zpátky nasadit skleněný kryt, můj svět potemněl a oněměl. Světla zhasla, pračka přestala prát a právě opravená myčka mýt. Prakticky poslepu jsem v předsíni nahmatat pojistky a vrátil spadlou páčku nahoru.

Bezvýsledně. Nevěděl jsem, co dál, a tak jsem udělal, co by v takovou chvíli určitě udělal každý muž mého věku a životních zkušeností. Zavolal jsem mamince.

„Neruším tě?“ V pozadí se ozýval cinkot skleniček a cizí hlasy.

„Jsme na pivu, takže strašně.“

„Prosím tě,“ pokračoval jsem směle. „Vyměňoval jsem žárovku a vyhodil jsem pojistky, ale i když je nahodím zpátky, nic se neděje.“

„Vyměňoval žárovku a nejdou mu nahodit pojistky,“ slyšel jsem maminku tlumočit problém příteli. A za okamžik dodala: „Edík říká, že to máš zkusit znovu.“ Nic. „Musíš tu páčku jakoby trochu zatlačit a pomalounku ji táááhnout dóóóů a pak zase pěkně nahóóóru,“ vysvětlovala dikcí lektorky pilates.

„Furt nic.“

„Hmm, tak nevíme. To může být celý nějaký vyhořelý a s tím ti takhle večer už nikdo nepomůže.“